

Bayer Zsolt nyílt levele Ukrajna budapesti nagykövetének

2025 március 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Anna Nyetrebko énekel az Operában.

Tisztelt Nagykövet Úr!

Ön levelet írt a Magyar Állami Operaház főigazgatójának, Ókovács Szilveszternek, arra kérve őt, hogy mondja le Anna Nyetrebko világhírű orosz operaénekesnő fellépését. Miért is? Mert ön szerint Nyetrebko „többször részt vett az orosz hatóságok által szervezett eseményeken, és finanszírozta a donbázi orosz terroristákat, és szerepel az ukrán kormány szankciós listáján, illetve a New York-i Metropolitan operaház is felbontotta a szerződését. [...] ugyan Nyetrebko megpróbált elhatárolódni a Kreml politikájától, álláspontja változatlan maradt, és továbbra is az agresszor ország lobbistája, Oroszország pedig propagandaeszközként használja a kultúrát.”

Mindjárt végigvesszük ezt az egészet, de engedje meg, tisztelt nagykövet úr, hogy az ön által elmondottakból most kiemeljek egy fél mondatot – ezt:

„[...] a New York-i Metropolitan operaház is felbontotta a szerződését.”

Értjük. És ez mit jelent, nagykövet úr? Ha a Metropolitan felmondta a világ egyik legcsodálatosabb énekesével a szerződést, azért, mert nevezett művésznő orosz, akkor nekünk is kötelező? Ön szerint lehet ennyire szervilis, ennyire ócska, ennyire üres, ennyire ácskapocs bonyolultságú a világ? Hiszem, hogy nem, nagykövet úr. S hogy miért állítom, a Metropolitan pusztán azért mondta fel a szerződését Nyetrebkóval, mert nevezett művésznő orosz? Mutatom:

Nem fog együttműködni az orosz művészekkel és a Putyin elnököt támogató szervezetekkel – jelentette be a legendás New York-i Met, a Metropolitan Opera a háború harmadik napján. Ezzel összhangban lemondták a híres moszkvai Bolsoj koprodukciós vendégszereplését, majd azt is közölték, hogy a »nagy művészi veszteség« ellenére az orosz primadonna, Anna Nyetrebko sem fog visszatérni a Met színpadára. »Ellenzem a háborút« – írta a szoprán a közösségi médiában, amit Zürichben »pozitív fejleményként« értékelték, de az ottani operaház sem tartott tovább igényt fellépéseire.

Fentiek az Euronewsban jelentek meg, éppen egy esztendeje, 2024. március 13-án.

Tehát Nyetrebko elítéli a háborút – de nem kell. Olvassuk csak tovább ezt a cikket! „Száztizennyolc orosz művészt és más közéleti személyiséget szankcionált Kijev a háború kitörésének első évfordulója előtt. A feketelistára felkerült Anna Nyetrebko neve is annak ellenére, hogy korábban kifejtette: ellenzi a háborút.”

Kezdjük érteni, miért írta meg ön ezt a levelet Ókovács Szilveszternek. S hadd kérdezzem meg, tisztelt nagykövet úr, azon túl, hogy Nyetrebko elítéli a háborút, még mit kellene tennie? Ha megengedi, válaszolok ön helyett. Illetve nem én, hanem maga Nyetrebko, akinek szavait szintúgy az Euronews idézi:

Orosz vagyok, és szeretem a hazámat, de sok barátom van Ukrajnában, ezért fájdalom és szenvedés töri össze a szívemet” – üzenté az operaénekesnő, aki nem tartja helyesnek, hogy arra kényszerítik a művészeket: „nyilvánosan mondják el politikai véleményüket, és becsméreljék hazájukat.

Igen. Azt hiszem, erről van szó. Ebben az esetben viszont nem Oroszország használja propagandaeszközként a kultúrát, hanem önök, nagykövet úr, továbbá az önsorsrontásba és önfeladásba ájult Nyugat, amely – ilyen ez mindig – belebolondult a jólétbe, és szájalmas paródiát csinált a szabadságból is és a demokráciából is.

Ezért és csak ezért bontotta fel a szerződést a Metropolitan az orosz énekesnővel. És engedje meg – ha már itt tartunk –, hogy felhívjam a figyelmét néhány további tényre, s ezek olyannyira szurreálisak és abnormálisak, hogy ha lesz az emberiségnek jövője egyáltalán, akkor ezeket a jövő történelemkönyveibe be fogják válogatni.

Kiindulásképpen vegyük egy kormánypártisággal nehezen megvédhető újságíró cikkét. Hegyi Gyula így írt az Indexen még 2023 januárjában:

„Új jelenség viszont a klasszikus orosz kultúra remekműveinek betiltása, aminek legjellegzetesebb példája az, ahogy a Netflix visszalépett az Anna Karenina sokáig lelkesen beharangozott új, orosz változatának a bemutatásától.

Tolsztoj nem egyszeren egy orosz író, hanem az egységes európai kultúra meghatározó alkotója. Az eredeti regénynek tizenöt különböző angol nyelvű fordítása van, a műből világszerte húsznál több filmet és tévésorozatot készítettek. A leghidegebb hidegháborúban sem tiltották be Tolsztojt az Egyesült Államokban, ahogy a sztálini Szovjetunióban is játszották Shakespeare darabjait. Akkor még a politikusoknak is illett hinniük a kultúra

egyetemességében és a politika feletti státusában. Ez a hit mára alapvetően megrendült. Mindent alá kell rendelni a pillanatnyi politikai jelszavaknak, amelyeket sokszor nem is a választott politikusok, hanem sajtócézások, befolyásos milliárdosok, homályos háttérű egyesületek hirdetnek ki és tesznek kötelező normává. Nem is ez a mechanizmus működése az igazán félelmetes, hanem az, ahogy eddig független gondolkodású, bátor értelmiségiek is szolgálhatnak a sodródásnak az árral. Az amerikai demokráciát felszínesen ismerők aligha gondolták volna, hogy még a New York-i Metropolitan Opera is kénytelen politikai alapon szelektálni az énekeseit. De hát az elszármított hidegháborúban egy Charlie Chaplinnek is el kellett menekülnie az Egyesült Államokból, és a mostani sem ígérkezik vidámabbnak.”

Nehezen tudnék vitatkozni ezzel, és nem is akarok. És eddigi nyilatkozatai alapján úgy gondolok önre, mint magas kultúrájú értelmiségire.

Ön, nagykövetség úr, ellentétben a sok senkivel, ott harcolt a fronton, védte a hazáját, s közben még tanította is a diákjait. Ez tiszteletre- és csodálatraméltó. Éppen ezért, amikor olvasom, hogy „független gondolkodású, bátor értelmiségiek is szolgálhatnak a sodródásnak az árral”, szeretném azt hinni, hogy ön nem ilyen.

De olvassuk tovább Hegyi Gyulát!

„Persze vannak rokonszenves kivételek is. Olaszországban sikerült leállítani a Dosztojevszkij és Muszorgszkij elleni hecckampányt. Malagában az Orosz Múzeum 2015-ös alapítása óta a szentpétervári Ermitázs gyűjteményéből kölcsönzött műkincsekből rendezett sikeres kiállításokat. Amikor a háború kitörése után megtiltották neki az Ermitázzsal való együttműködését, az épületként is pazar múzeumot a bezárás fenyegette. Szerencsére egy angol magángyűjtő, Jenny Green a Museo Russo segítségére sietett, és a saját gyűjteményéből egy kiállítás erejéig kölcsönadott 76 orosz remekművet. Fogalmam sincs, hogy mivel foglalkozik ez az angol hölgy, de hogy több köze van az európai kultúrához, mint a legtöbb uniós politikusnak, abban biztos vagyok.”

Igen, ebben én is biztos vagyok. De sajnos, ez a ritka kivétel. A rögválóság pedig így néz ki:

„Az ukrán diplomaták rendszeresen tiltakoznak, ha a szolidaritási koncertekre orosz vendégeket is meghívják. A lengyelországi Katowicében az amerikai Lawrence Fosternek megtiltották, hogy Csajkovszkij Harmadik szimfóniáját vezényelje. A Prágai Állami Operaház lemondta szintén Csajkovszkij A cárnő című meseoperáját. Az esetleges parázs polémiák elkerülése érdekében a milánói Bicocca Egyetem rektora lemondta egy Dosztojevszkij-szakértő előadását, és utasítását csak a közvélemény nyomására vonta vissza – emlékeztetett hónapokkal a háború kitörése után a GIS, a Geopolitikai Hírszerzési Szolgálat portálja, amely szerint az orosz zeneszerzők bojkottja »barbár cselekedet«, az orosz művészeket sújtó szankciók pedig általában lelkiismeretfurdalásból fakadnak.”

Érti ezt, nagykövetség úr? Csajkovszkij és Dosztojevszkij tiltólistán? Könyörgöm, nagykövetség úr, ön ne legyen olyan, mint ez a mai világ, ne legyen olyan, mint Nyikita Mihalkov szeniális filmjében, A szibériai borbélyban az amerikai kiképzőtiszt, aki öntudatosan üvölti, hogy „leszarom Mozartot!”, ugyanis fogalma sincs, ki az a Mozart. Jut eszembe: Önök Nyikita Mihalkovot már kitiltották mindenholon...

Semmi baj. Ez sem tart örökké. És a Nyikita Mihalkovot kitiltókról már senki sem fog tudni semmit sem, amikor Nyikita Mihalkov még mindig világhírű lesz, és az egyetemes emberi kultúra megkerülhetetlen része.

De még nincs vége. Fricz Tamás kollégám így írt 2022 márciusában:

„1939-ben egy könyv jelent meg Theodore N. Kaufman tollából az Egyesült Államokban, méghozzá a következő címmel: *Germany must perish! – Németországnak pusztulnia kell.* A könyv a náciizmus ellen íródott, de lényegében véve azt tartotta megoldásnak – ha tetszik, Endlösungnak –, hogy a német népet mint olyat ki kell irtani.

Ez a könyv a már akkoriban is javában létező és szervezett globális, nemzetek feletti elit céljait fogalmazta meg. Világos volt számukra, hogy – az általuk erőteljesen befolyásolt – Egyesült Államok világuralmára a legnagyobb veszélyt hosszú távon a náci hatalom, német gazdasági és katonai erő, valamint szellemi-technológiai tudás jelenti. Ezért ez a könyv nem pusztán arról szólt, hogy a náciizmust meg kell semmisíteni, hanem ennél jóval tovább ment: a teljes németiségre mint veszélyes fajra mondott nemet.

Nyolcvanhárom év telt el a fenti könyv megjelenése óta.

Nekem azonban úgy t?nik az orosz–ukrán proxiháború alapján – amely valójában amerikai–orosz háború, vagy még inkább globális elit–Oroszország háború –, hogy a nemzetek feletti er?csoportok egyik szerepl?jének számítógépéb?l egy könyv ismét akár meg is jelenhetne. Azonban most már nem a fenti címmel – hiszen Németország igazából egy jó ideje nem veszélyes számukra –, hanem a következ? címmel: *Russia must perish!* – Oroszországnak pusztulnia kell. [...]

Harmadszor:

hisztérikus er?vel zajlik az orosz m?vészek, sportolók, közéleti emberek kitiltása a nyugati országokból, nem játsszák a m?veiket, elbocsátanak embereket külföldi intézményekb?l, s a legszebb példa talán az, és mindent elmond, hogy a flamand egyetemeken immáron nem fogadnak orosz hallgatókat. A sor vég nélkül folytatható. Ezt úgy nevezik: a kollektív b?nösség elvének alkalmazása, ráadásul az id?ben visszamen?legesen is, eljutva Dosztojevszkij vagy Csajkovszkij megtagadásáig. Ez elmebetegség. Mi köze van egy orosz egyetemi hallgatónak Putyin agresszív beavatkozásához? Erre a nácik mutattak fel példát, illetve a Benes-dekrétumok ellenünk és a németek ellen.

S innt?l válik igazán életveszélyessé a helyzet. Putyin háborúja ugyan menthetetlen, de a nagyfiúk szándéka a világ teljes felfogatására egy ?rült szép új világ megteremtése érdekében még inkább rémiszt? a jöv?t illet?en.

Erre a helyzetre kell nekünk, magyaroknak a lehet? legszuverénebb stratégiát kialakítanunk. De erre csak egy nemzeti és keresztény kormány képes. Tehát egyel?re nyernünk KELL április 3-án!"

Aztán gy?ztünk, nagykövet úr. És addig is és azóta is a t?zszünet?l és a békér?l beszélünk. És gy?zni fogunk jöv?re is, és ugyanerr?l fogunk beszélni. Miközben a világ – ó, hát a világ meg ilyen:

„Napjainkban Csajkovszkij meg az általa alkotott 6. »Patetikus« szimfónia a putyini propaganda részét képezi, az orosz nép pedig a kollektív b?nösség vádjával néz szembe. A felvilágosult, progresszív Nyugat lecsap mindenre, ami orosz, legyen az egy ma él? sportoló, m?vész vagy épp több száz éve született zeneszerz?.

A vérré szomjazó liberális kommentel?k pedig felállva tapsolnak az eltörlés kultúrájának.

Egészen döbbenetes dolgok történnek, annyira, hogy az ember ezeket a híreket olvasva nem is hisz a szemének, hiszen minden ilyen információ olyan abszurdnak t?nik, mintha valami gonosz manó megtrollkodta volna a szerkeszt?séget. Aztán, miután több forrást is ellen?riz, és szembesül azzal, hogy a hír tényleg valóságos, szomorúan a kezébe temeti az arcát, így ül hosszú percekig, majd az égre néz és nagyot sóhajt.

Én is így tettem, mikor elém került a Bournemouth-i Szimfonikus Zenekar február 24-i délnyugat-angliai exeteri koncertjér?l szóló beszámoló.

A zenekart Madaras Gergely, a Liège-i Királyi Filharmonikusok zeneigazgatója vezényelte, és egészen addig minden a szokásos medrében folyt – a zenészek játszottak, a közönség pedig élvezte a muzsikát –, míg a produkció el nem érkezett a szünethez, amikor is a csendet hangos vita zaja zavarta meg.

Most tessenek leülni, és jó er?sen megkapaszkodni valami lelkiismeretesen rögzített tárgyba, ugyanis a veszekedés amiatt tört ki, hogy a programban Csajkovszkij egyik közkedvelt m?ve, a 6. »Patetikus« szimfónia következett volna.

A közönség egyik része annyira felháborodott azon, hogy az 1840-ben született orosz zeneszerz? (az egyetemes zenetörténet egyik legkiemelked?bb és legismertebb alakja) m?vét kellene meghallgatnia, hogy az effajta komolyzenei koncertekre a legkevésbé sem jellemz? hangos elégedetlenkedésbe tört ki.

Az ok nyilván a háború és az ukrán–amerikai propaganda volt, ez utóbbi olyan magas fordulatszámra pörög, hogy teljesen megbolondította az embereket, például biztos forrásból tudom, hogy egy itt él? orosz, egyébként n?i balettmestert több f?városi étteremben sem voltak hajlandók kiszolgálni. A hölgy azt mondta; szabályosan retteg, nem mer az anyanyelvén megszólalni, mert már olyan is megesett vele, hogy amikor egy alkalommal így tett az utcán, hangos és durva beszólások elszenvet?jévé vált.

És hazánkban (a baloldali sajtót leszámítva) még csak nem is dübörög az ukrán népet szentként, az oroszokat pedig a sátán csatlósaiaként bemutató amerikai propaganda. Máshol, els?sorban Nyugat-Európában viszont teljes

g?zzel gyártják az oroszellenes érzelmeket felkorbácsolni hivatott, a negyvenes évek náci propagandáját idéző híreket.

Apáti Bence barátom írta ezt, szintúgy 2022 márciusában.

És tudom, hogy ön érti, nagykövet úr. Hát legyen olyan bátor, hogy merje is érteni! Ön szembenézett az orosz fegyverekkel, legyen bátor szembenézni a csodálatos és nagyszerű orosz kultúrával is. Ahogy Ókovács Szilveszter barátomnak is van ehhez bátorsága, hiszen a beszámoló szerint ezt válaszolta önnek:

„Ókovács Szilveszter válaszában azonban azt írta, a kultúra nem politikai termék, Magyarország pedig egy kibogozhatatlan testvérkonfliktusban nem kívánja a kénytelen bírót szerepét eljátszani. Az Operaház igazgatója szerint Nyetrebko, akit tíz éve ismer, sosem politizál, az el?adásra pedig az intézmény történetének legmagasabb árú jegyei keltek el, ami azt jelzi, honfitársaink is értékén mérik Anna Nyetrebko m?vészetét.”

Ókovács Szilveszter továbbá kiemelte, hogy Magyarország a béke szigete, az Opera pedig számos kiváló orosz és ukrán táncost foglalkoztat. A remélt t?zszünet küszöbén pedig különösen szeretné az Operaház nyugalma és politikai semlegességét.

Itt a remélt t?zszünet, nagykövet úr.

A világ változik. És bízom benne, hogy lesz még Kijevben el?adás, amelynek során egy félig ukrán, félig orosz nagyzenekar fogja eljátszani Muszorgszkij csodáját, az Egy kiállítás képeit. A karmester majd legyen amerikai. Remekül fog szólni a Kijevi nagykapu. És remélem, ott lehetek majd azon az estén.

Tudja, nagykövet úr, ha ott lehetek, az azt is jelenti majd, hogy nem vagyok rajta az önök halállistáján. Mert most rajta vagyok. Nyikita Mihalkovval együtt. Életem egyik legnagyobb büszkesége és megtiszteltetése, hogy Mihalkovval lehetek egy halállistán. És ez az önök államáról, az önök világról árul még el sokat.

Minden jót, nagykövet úr, sok er?et és jó munkát kívánok, és kívánom, hogy ne kelljen több ukrán fiúnak meghalnia.

Olvassanak inkább Dosztojevszkijt, hallgassanak Csajkovszkijt és nézzék meg Tarkovszkijtől az Andrej Rubljovot! És persze Mihalkov Szibériai borbélyát.

S ha van kedve s f?leg bátorsága, szívesen látjuk a csodálatos Operánkban, Nyetrebko estjén.

El sem tudja képzelni, nagykövet úr, milyen felszabadító lesz...

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

